Μέντορες-Συντονιστές: « Ας μην μπούμε παρακαλώ σε θέματα ουσίας»

Το Jacobin θεωρεί πολύ σημαντικό να δημοσιεύει τη φωνή των ίδιων των εργαζόμενων, τη βιωμένη τους εμπειρία μέσα στον εργασιακό χώρο. Η Γεωργία Χατζηνικολάου είναι εκπαιδευτικός στη Δευτεροβάθμια εκπαίδευση και μέλος του Δ.Σ. της ΕΛΜΕ Εύβοιας. Μας μεταφέρει την εμπειρία μιας επίσκεψης Συντονιστή παιδαγωγική ευθύνης στον Σύλλογο διδασκόντων του σχολείου της, με θέμα τους Μέντορες-Συντονιστές. -Θα μπούμε άραγε ποτέ σε θέματα ουσίας;

Είμαστε στον δεύτερο χρόνο που τα σχολεία έχουν επιστρέψει στην κανονικότητα μετά την τηλεκπαίδευση, αλλά μόνο ως κανονικότητα δεν το βιώνει η σχολική κοινότητα...

Οι μαθητές έχουν επιστρέψει έχοντας πολλοί απ’αυτούς ψυχοκοινωνικές δυσκολίες προσαρμογής, οι οποίες εντείνονται από την οικονομική ανασφάλεια που βιώνουν οι οικογένειες, αλλά και δυσαναπλήρωτα μαθησιακά κενά, που οφείλονται ακριβώς στην τηλεκπαίδευση, όπως το Υπουργείο ομολογεί.

Η Πολιτεία θα έπρεπε να αναγνωρίσει το υπάρχον πρόβλημα και να προχωρήσει σε γενναίες αποφάσεις, όπως:

- Τοποθέτηση σε όλα τα σχολεία μόνιμου ψυχολόγου με καθημερινή παρουσία,
- Κάλυψη όλων των κενών από εκπαιδευτικούς στην αρχή της χρονιάς,
- Μείωση του αριθμού των μαθητών στο τμήμα ώστε να μπορεί ο εκπαιδευτικός να ασχοληθεί περισσότερο με τον κάθε μαθητή,
- Πρόγραμμα ενισχυτικής διδασκαλίας που θα «τρέχει» σε κάθε σχολείο.

Αντί γι’ αυτό, δηλαδή αντί να επενδύσει ένα σημαντικό κομμάτι του κρατικού προϋπολογισμού στην παιδεία, εισάγει «καινοτομίες» με τα βαρύγδουπα ονόματα: «αυτοαξιολόγηση σχολικής μονάδας», «ενδοσχολικός συντονιστής» και «μέντορας», ακριβώς γιατί κάτι τέτοιο είναι εντελώς ανέξοδο και επιπλέον μεταθέτει τις ευθύνες στις πλάτες άλλων: των... συνήθως υπόπτων, των εκπαιδευτικών.

Ποια είναι όμως η θέση του εκπαιδευτικού σε αυτό το νέο μοντέλο εκπαίδευσης που λανσάρει το Υπουργείο και ποια είναι η πραγματικότητα πίσω από τους φαντεζί τίτλους;

Μια συζήτηση σε σχολείο με συντονιστή παιδαγωγικής ευθύνης

Άκρως διαφωτιστική ήταν η συνάντηση–συζήτηση που είχε ο σύλλογος των καθηγητών στο σχολείο που εργάζομαι, με τον αντίστοιχο συντονιστή παιδαγωγικής ευθύνης του οικείου ΠΕ.Κ.ΕΣ. (περιφερειακό κέντρο εκπαιδευτικού σχεδιασμού). Σκοπός της συνάντησης ήταν να ενημερωθούμε για τον θεσμό του «ενδοσχολικού συντονιστή» και του «μέντορα». Ο Συντονιστής, αφού μας ανέλυσε τα καθήκοντα και τις υποχρεώσεις που συνοδεύουν τους δύο νέους αυτούς θεσμούς, μας διαβεβαίωσε πως όλα αυτά βασίζονται σε επιστημονικές έρευνες -τις οποίες δεν ανέφερε- και θα πρέπει να τα στηρίξουμε αφού είμαστε επαγγελματίες της εκπαίδευσης. Τίθενται βεβαίως ορισμένα ερωτήματα που μπορούμε να τα ταξινομήσουμε και με βάση τις απαντήσεις που πήραμε.

Απάντηση πρώτη: Τι να κάνουμε τώρα…

Η πρώτη ερώτηση που τέθηκε ήταν μάλλον ρητορική: «Όταν αυξάνονται τα καθήκοντά των επαγγελματιών στο διπλάσιο, αυτό δεν θα πρέπει να συμβαδίζει με αντίστοιχη αύξηση και του μισθού τους;», ρώτησε κάποιος συνάδελφος, για να πάρει την απάντηση πως δίκιο έχει, αλλά τι να κάνουμε τώρα.

Απάντηση δεύτερη: Εξάλλου, ποιος θα τα διαβάσει;

Η δεύτερη ερώτηση ήταν ενδεικτική της γραφειοκρατικής παράνοιας που δημιουργείται από το όλο σύστημα: «Εγώ έχω τοποθετηθεί και σε άλλα δύο σχολεία για να συμπληρώσω το ωράριό μου και θα χρειαστώ μέντορα εφόσον είμαι νεοδιόριστη, όμως σε ποιον ακριβώς χρόνο θα γίνει αυτό, αφού θα πρέπει να γίνει τροποποίηση προγράμματος – με συνεννόηση τριών σχολείων!!!– ώστε να πραγματοποιηθούν οι δειγματικές διδασκαλίες που απαιτούνται και να γίνονται οι από κοινού σχεδιασμοί των μαθημάτων;». Η απάντηση ήρθε αβίαστα: «Δεν είναι ανάγκη να κάνετε όλα αυτά που προβλέπονται, κάντε μόνο όσα μπορείτε, αλλά μην ανησυχείτε, στην ετήσια έκθεση στο τέλος μπορείτε να γράψετε πως τα κάνατε όλα. Εξάλλου, ποιος θα τα διαβάσει;»!!

Απάντηση τρίτη: Ας μην μπούμε παρακαλώ σε θέματα ουσίας…

Η τρίτη ερώτηση ήταν ουσιαστική: «Πού βρίσκεται η ουσία σε όλα αυτά; Μήπως τόσα χρόνια δεν συντονιζόμασταν οι συνάδελφοι εκπαιδευτικοί μεταξύ μας; Μήπως δεν βοηθούσαμε κάθε νέο συνάδελφο; Γιατί να πρέπει να προσθέσουμε τόση γραφειοκρατία, που όχι μόνο είναι περιττή αλλά μπορεί να δημιουργήσει ανισότητες μέσα στον σύλλογο, ή –το πιο σημαντικό– να είναι σε βάρος του διδακτικού και παιδαγωγικού μας έργου, αφού πρέπει να σπαταλήσουμε χρόνο σε συμπλήρωση φορμών, σε εκθέσεις και αναφορές, χωρίς να υπάρχει ταυτόχρονα απαλλαγή από εφημερίες ή άλλα εξωδιδακτικά καθήκοντα; Για να μην αναφέρουμε και τον χρόνο που αναπόφευκτα θα κλαπεί από συνεδριάσεις για παιδαγωγικά θέματα που προκύπτουν κάθε τόσο. Μήπως λοιπόν θυσιάζουμε την ουσία για τους τύπους;». Η απάντηση ήταν σοκαριστική: «Ας μην μπούμε παρακαλώ σε θέματα ουσίας, δεν θα βγάλουμε άκρη, ας μείνουμε στα τυπικά. Έχετε κάποια άλλη ερώτηση;».

Φυσικά, στις ερωτήσεις που αφορούσαν τα υπαρκτά προβλήματα που αντιμετωπίζουμε καθημερινά στην τάξη, η απάντηση ήταν πως είναι εκτός θέματος, και πως δεν υπάρχει χρόνος. Να σημειωθεί εδώ, πως δεν είχε προηγηθεί άλλη συνάντηση από την αρχή της χρονιάς και αυτή θα ήταν μάλλον η τελευταία, όπως μας είπε ο ίδιος ο Συντονιστής.

Ανούσιοι ρόλοι;

Να λοιπόν ποιος είναι ο ρόλος των συντονιστών που απαρτίζουν το ΠΕ.Κ.Ε.Σ. και ποιος είναι ο ρόλος για τον οποίο προορίζονται οι εκπαιδευτικοί της τάξης: Οι μεν πρώτοι λειτουργούν ως πλασιέ του υπουργείου Παιδείας, ενώ οι δεύτεροι θα είναι οι χρήσιμοι ηλίθιοι που υλοποιούν αδιαμαρτύρητα ό,τι αποφασίζει και διατάσσει το υπουργείο και που στο τέλος της ημέρας θα είναι και οι μόνοι που θα φταίνε για ό,τι πάει στραβά σε μια στραβή σχολική χρονιά... Βεβαίως, οι συντονιστές, οι γραμματείς και οι φαρισαίοι, έχουν την πολυτέλεια να αποφεύγουν τα ζητήματα ουσίας και να παίζουν ανούσιους ρόλους, ενώ οι εκπαιδευτικοί όχι, αφού λογοδοτούν καθημερινά στους γονείς και κυρίως στα παιδιά, των οποίων το μέλλον εξαρτάται από την ουσιαστική δουλειά του δασκάλου.

Θα αφεθούμε άραγε σε αυτούς τους ανούσιους ρόλους; Θα αφεθούμε να πιστέψουμε ότι δεν υπάρχει εναλλακτική, ή ότι πρόκειται για ανώδυνες αλλαγές που δεν θα επηρεάσουν τη δουλειά μας;

Εναλλακτική υπάρχει: είναι η μαζική και αγωνιστική συσπείρωση στα πρωτοβάθμια σωματεία μας.